

SAARI

ADRIAN McKINTY

Suomentanut Kristiina Vaara

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tämän kirjan hahmot ja tapahtumat ovat fiktiivisiä. Kaikki samankaltaisuudet oikeiden henkilöiden, elävien tai kuolleiden, kanssa ovat sattumaa.

Tämän kirjan hahmot vierailevat bunurong-kansan mailla. Kirjailija haluaa kiittää maoikeuden perinteisiä haltijoita ja osoittaa kunnioituksensa heidän vanhimmilleen, entisille ja nykyisille. Alkuperäiskansojen edustajat olivat ensimmäisiä tarinankertojia tällä maaperällä, joka on aina ollut ja on aina oleva aboriginaalien maa.

Englanninkielinen alkuteos
The Island

Copyright © 2022 by Adrian McKinty
This edition published by arrangement with Little, Brown and Company,
New York, New York, USA. All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2023
ISBN 978-951-1-45775-6

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2023

4041 0037
Painotuote

Älä pelkää!
Helyä, virttä, sointaa täynn' on saari;
Ei haittaa niistä, ne vaan hauskuttavat.

WILLIAM SHAKESPEARE: MYRSKY, 1611
SUOMENTANUT PAAVO CAJANDER

Täytän itseni
Karvaalla ja makealla,
Ennen kuin,
tuo olento,
tuo olento,
ulkopuolelta
Saapuu.

OODGEROO NOONUCCAL: "EI TAPAISTANI"

*Varis, jolla oli epäilevä keltainen silmä, katseli naista salaman lyö-
mästä eukalyptuspuusta.*

Varis oli kuolema.

*Jos se raakkuisi, nainen kuolisi. Jos se lentäisi kohti Jackoa ja
tämä kääntyisi katsomaan, hän kuolisi.*

Varis katseli naista sivusilmällä.

*Nainen ryömi hauraan ruohon läpi, saavutti puunrungon, py-
sähtyi ja veti henkeä.*

*Hän pyyhki T-paidan helmalla hikeä otsaltaan. Hän imi paidas-
ta kosteutta parhaansa mukaan.*

*Hän kokosi itseään hetken ja ryömi sitten puun ohi heinikon reu-
naan. Hänen ja Jackon välissä oli enää vain rantaa. Ei kasvillisuut-
ta. Ei suojaa. Ryömisessä ei ollut enää paljoakaan järkeä.*

Hitaasti, hyvin hitaasti, hän nousi jaloilleen.

*Hän siirsi viidakkoveitsen varovasti vasemmasta kädestä oikeaan.
Se oli raskas ja vanha, ruosteen kuorruttama. Hän tarttui haljen-
neeseen puukahvaan ja toivoi, ettei se hajoaisi kappaleiksi, kun hän
löisi sillä.*

Päästyään tasapainoon hän eteni varovasti.

Hän oli tappanut aiemminkin – lohia, taimenia, ankoja.

Tämä oli kuitenkin erilaista, vai mitä? Hyvin erilaista.

Tämä oli ihminen.

*Jacko istui hajareisin öljytynnyrillä, selkä häneen päin. Miehen
olalla riippuva ikivanha kivääri näytti täältä katsottuna ihan tar-
peeksi tappavalta.*

*Nainen käveli lähemmäs, hitaasti, paljain jaloin kivien ja so-
ran yli.*

Lahdessa jokin valtava liikkui vedenpinnan alla lähellä rantaa. He olivat tehneet oikean päätöksen, kun eivät olleet yrittäneet uida turvaan. Se oli valkohain arpinen selkäevä. Jacko oli myös nähnyt hain. Hän nousi, otti kiväärin olaltaan ja ampui. Ase laukesi, ja hurja pamahdus halkoi hiljaisuutta. Haikarat ja lokit pyrähtivät lentoon rantaliejusta.

Nainen katsoi taas varista.

Se ei ollut hämmentynyt. Se istui yhä mustuneen puun korkeimmalla oksalla ja tarkkaili häntä sivusilmällä. Se oli nähnyt tällaista ennenkin. Epäilemättä se odotti saavansa pian raadon.

Jacko oli ilmeisesti ampunut ohitse. ”Helkkari!” hän tuhahti ja jäi seisomaan pidellen kivääriä kaksin käsin, kun hai ui lahteen ja katosi.

Nainen odotti, että Jacko panisi aseensa pois, mutta niin ei tapahtunut.

Jacko vain seiso ja tuijotti veteen.

Olivia makasi edelleen Jackon edessä, liikkumattomana.

Radiopuhelin räätisi.

Jacko vetäisi kiväärin pulttilukon taakse, ja messinkipatruuna lennähti hiekkaan. Sitten mies työnsi lukon takaisin eteen, ja uusi ammus liukui lippaaseen.

Nainen tiesi, että jos hän päästäisi nyt pienenkin äännähdyksen, Jacko ampuisi häntä suoraan rintaan. Hän tunsii aseet ja oli teeskennellyt pitävänsä niistä saadakseen viettää aikaa isänsä kanssa. Hän tiesi, että tältä etäisyydeltä .303-patruunan jättämä haava olisi baseball-pallon kokoinen.

Hän seiso paikallaan ja odotti, että Jacko nostaisi kiväärin takaisin olalleen, mutta Jacko vain katseli merelle itseksensä mumisten.

Aurinko oli naisen takana, ja hänen varjonsa hivuttautui kohti Jackon näkökenttää. Siitä hän ei pitänyt. Jos olisi ollut jokin muu tapa lähestyä Jackoa, hän olisi valinnut sen, mutta muuta tapaa ei ollut. Jos Jacko katsoisi vasemmalle, hän näkisi naisen varjon.

Onneksi hän oli sentään tuulen yläpuolella.

*Lokit laskeutuivat. Haikarat asettuivat veteen.
Aurinko porotti hänen paljaalle kaulalleen ja käsivarsilleen.
Lopulta Jacko heitti kiväärin olkapäälleen ja istuutui. Otti esiin
sytkärin ja savukkeet, sytytti tupakan ja laittoi sytkärin taskuunsa.
Nainen kokeili ottaa askelen eteenpäin. Varjokin liikkui.
Jacko ei säpsähtänyt. Nainen oli nyt viiden metrin päässä. Jacko
nojautui taaksepäin ja puhalsi savua taivaalle. Nainen otti toisen
askelen Jackoa kohti. Ensin varpaat, sitten jalkapohja, sitten kanta-
pää. Hän laski jalkansa kiviselle rannalle mitä kevyimmin.
Varpaat, jalkapohja, kantapää.
Seuraava askel.
Ja seuraava.
Kunnes –
Karsean kivun lyhyt terävä pisto.
Vanhan pullon rosoinen reuna oli lävistänyt hänen kantapäänsä
ihon.
Hän puri huultaan, jottei huutaisi. Varjo huojahteli kuin olisi var-
ta vasten yrittänyt kiinnittää Jackon huomion. Kyyneleitä räpytellen
hän istui risti-istuntaan. Jalka vuoti verta, mutta pullo ei ollut tun-
keutunut kovin syvälle. Hän tarttui lasinpalaan ja hivutti sen pois
jalastaan. Sitten hän nuolaisi peukaloaan ja hieroi haavaa, ja kipu
alkoi helpottaa. Hän otti litteän kiven ja painoi viiltoa sillä. Veren-
vuoto väheni. Se saisi riittää. Hän ei ehtisi istua tässä koko päivää.
Hän nousi taas seisomaan ja otti muutaman varovaisen askelen.
Hänen petollinen varjonsa oli nyt selvästi Jackon näkökentässä.
Lähemmäs.
Hän erotti, mitä Jackon keltaisen hihattoman paidan hikisessä
selkämyksessä luki. Sanojen BINTANG BEER yläpuolella oli pu-
nainen tähti.
Hän haistoi Jackon. Jacko löyhkäsi hielle, tupakansavulle ja
moottoriöljylle.
Oli hiljaista. Kiväärin laukauksen kaiku oli vaiennut, ja ainoa
ääni oli kanavan läpi kulkevan meriveden virtaus.*

Vasemmalla varhaisaamun usvan viimeinen häive haipui auringonvalossa. Ilma enteili hellettä. Päivästä tulisi paahtava. Helposti yli neljäkymmentä astetta.

Hän muisti, että oli helmikuun 14. päivä. Hassua, kuinka vuodenajat olivat päälaellaan. Kotona oli neljä astetta tai vielä kylmempää.

Ystävänäpäivä.

Tasan kaksitoista kuukautta sitten Tom oli saapunut ensimmäiselle hierontakäynnilleen Länsi-Seattlen klinikalle. Oli satanut lunta. Kun Tom oli asettunut pöydälle makaamaan, tällä oli vielä ollut lumihiutaleita hiuksissaan.

Mitä vuodessa ehtikään tapahtua.

Hän oli tuolloin ollut lapseton ja työttömyyden partaalla, majailut siinä kosteassa asunnossa Alki Beachin lähellä. Nyt hän oli naimisissa, vastuussa kahdesta lapsesta ja aikeissa tappaa miehen, jota tuskin tunsi, aivan eri rannalla maailman toisella puolen.

Hän otti vielä kolme varovaista askelta ja kohotti viidakkoveitsen.

1

Kyltissä luki ALICE SPRINGS 25, TENNANT CREEK 531, DARWIN 1517.

Hän mietti sitä sekunnin tai kaksi.

Jos he jotenkin onnistuisivat ohittamaan Alicen, heidän täytyisi ajaa vielä viisisataa kilometriä (yli kolmesataa mailia), ennen kuin he saisivat ruokaa, vettä ja polttoainetta. Hän vilkaisi kummankin puolen ikkunasta tyhjälle valtatielle eikä nähnyt yhtikäs mitään. Radiolähetys oli päätkenyt viimeiset kaksikymmentä minuuttia, mutta nyt signaali oli ehkä vahvistumassa hieman. Hän erotti John Lennonin laulusta sanat ”old flat-top” ja ”groovin’ up slowly”.

Hän tunnisti melkein jokaisen Beatlesin kappaleen vain yhdestä tai kahdesta tahdista tai sanoituksenpätkästä. Hänen vanhempansa ja melkein kaikki muutkin Goose Islandilla olivat palvoneet John Lennonin, ja koska TV ja internet olivat toimineet vain ajoittain, musiikki oli ollut sitäkin tärkeämpää. Kappale päättyi, ja DJ aloitti papatuksensa. ”Se oli ’Come Together’, *Abbey Roadin* avausraitia. Ja ennen sitä kuultiin ’Hey Jude’. Osaa-ko joku kertoa, millä albumilla ’Hey Jude’ oli?”

DJ vaikenä, jotta kuulijat saivat vastata.

”Se ei ollut millään albumilla, se oli seiskatuumasingle”, Heather kuiskasi.

”Ei, älkää soittako. Tämä ei ole kilpailu. Se oli kompakysymys. ’Hey Judea’ ei koskaan julkaistu millään varsinaisella Beatles-

albumilla, vain kokoelmilla. No niin, hyvät ihmiset, toivon että nautitte keskiyön leudosta säästä, sillä saavutimme juuri päivän alhaisimman lämpötilan, 36 celsiusastetta. Vanhuksille tiedoksi, että se tekee 96,8 fahrenheitia.”

Tom vaikeroi unissaan, ja Heather laski äänenvoimakkuutta. Tomilla oli edessä kiireinen aamu, ja joka ikinen sekunti unta olisi nyt avuksi. Heather kääntyi katsomaan lapsia. Hekin nukkui-
vat. Tosin Owen oli ollut puhelimensa kimpussa vielä puolisen tuntia sitten ja toivonut sinnikkäästi, että autiomaahan ilmaantuisi Wi-Fi-verkko. Olivia oli simahtanut jo paljon aiemmin. Heather tarkisti, että kummankin turvavyö oli edelleen kunnolla kiinni, ja käänsi huomionsa takaisin tyhjään tiehen.

Matka jatkui.

Rätisevä lähetys. Yöperhoset ajovaloissa. Toyotan renkaiden hurina asfaltilla.

Hän pohti, että Mad Max -elokuvista oli editoitu taidokkaasti pois se, kuinka tylsää Australian takamailla ajaminen todellisuudessa oli. Maisema oli ollut samanlainen Ulurusta saakka. Se sai kaipaamaan West Seattle Bridgen aamuruuhkan suhteellista jännitystä. Täällä ei ollut lainkaan muita ajoneuvoja, ainoat äänet olivat Toyotan käynti ja pätkivä radiolähetys. Missään ei ollut ketään, mutta tietyökytlin kohdalla hän näki suuria khakinvihreitä koneita, jotka lepäsivät poikkitien poskessa pölyn peitossa kuin uinuvat mastodontit.

Hän ajoi yhä eteenpäin ja alkoi huolestua, että oli kääntynyt väärästä kohdasta. Mistään kaupungista tai lentokentästä ei näkynyt merkkiäkään. GPS ei ollut päivittynyt pitkään aikaan, ja sen mukaan hän oli eksyksissä suuressa laakeassa tyhjyydessä jossain päin Pohjoisterritoriota. Heather kävi levottomammaksi, kun tienpinta huononi. Hän tähyili elonmerkkejä edestä ja sivuilta.

Ei mitään.

Helvetti, hän oli varmaankin kääntynyt väärästä kohdasta siellä rakennustyömaalla –

Iso harmaa kenguru ilmestyi yhtäkkiä ajovaloihin.

”Ei helvetti!”

Hän löi jarrut pohjaan, ja Toyota pysähtyi äkkinäisesti täräh-täen ikuisuudelta tuntuvan ajan kuluttua. Tom ja lapset lennähtivät eteenpäin, ja sitten turvavyöt vetäisivät heidät takaisin.

Tom vaikeroi. Olivia inahhti. Owen murahti. Mutta kukaan ei herännyt.

”Vau”, hän sanoi ja tuijotti kengurua. Se seiso i edelleen auton edessä, puolentoista metrin päässä. Vielä sekunti, ja he olisivat joutuneet vakavaan onnettomuuteen. Heatherin kädet tärisivät. Hän ei saanut kunnolla henkeä. Hän tarvitsi ilmaa. Hän pani Toyotan pysäköintivaihteelle ja sammutti moottorin, mutta jät-ti valot päälle. Hän avasi oven ja nousi autosta. Yö oli lämmin.

”Hus”, hän sanoi isolle kengurulle. ”En pääse jatkamaan mat-kaa, jos olet keskellä tietä.”

Se ei liikkunut. ”Hus!” hän sanoi ja taputti käsiään.

Eläin tuijotti edelleen autoa. Miten se ei muka ymmärtänyt sanan *hus* universaalia merkitystä?

”Ajovalot varmaan sokaisevat sen. Sammuta ne”, pimeydestä hänen oikealta puoleltaan kuului ääni.

Heather hätkähti, kääntyi ja näki miehen, joka seiso i muu-taman metrin päässä hänestä autiomaassa. Saatuaan tietää, että Heather oli lähdössä Australiaan, Carolyn oli varoittanut häntä ”maailman tappavimmista käärmeistä ja hämähäkeistä”, ja kun se ei ollut toiminut, Carolyn oli lähettänyt hänelle luettelon elo-kuvista, jotka kertoivat raivohullujen syrjäseuduilla murhaamis-ta liftareista. ”Se on oma genrensä, Heather! Sen täytyy perustua tositapahtumiin”, Carolyn oli sanonut.

Heather oli katsonut vain yhden niistä, *Wolf Creekin*, mutta sekin oli ollut hänelle ihan tarpeeksi pelottava.

”En tarkoittanut säikäyttää”, mies sanoi. Heatherin sydän hakkasi, mutta miehen ääni oli niin tyy ni ja lempeä eikä lain-kaan uhkaava, että hän rauhoittui välittömästi.

”Öö, anteeksi, mitä sanoit valoista?” Heather kysyi.

”Ajovalot varmaan sokaisevat sen. Sammuta ne ja odota hetki”, mies sanoi.

Heather kurkotti Toyotan ikkunasta sisään ja sammutti valot. Mies odotti hetken ja asteli sitten tielle. ”Menehän siitä, köntys! Menehän pois tieltä!” hän sanoi ja taputti käsiään. Kenguru käänsi päätään, katsoi heitä kumpaakin ilmeisen välinpitämättömästi ja hyppeli sitten yöhön omaan tahtiinsa.

”No, jopas jotakin. Kiitos”, Heather sanoi ja ojensi miehelle kätensä. Mies puristi sitä. Hän oli hiukan alle sataseitsemänkymmentäsenttinen, noin kuusikymmentävuotias, ja hänellä oli tummat kiharat hiukset. Yllään miehellä oli punainen villapaita, farkkushortsit ja varvastossut. He olivat olleet Australiassa nyt lähes viikon, mutta mies oli ensimmäinen aboriginaali, jonka Heather oli tavannut. Täällä, keskellä ei-mitään.

”Et ole täältä kotoisin, oletan”, mies sanoi.

”En. En tosiaan. Olen Heather, Seattlestä. Öö, Amerikasta.”

”Minä olen Ray. En myöskään ole täältä. Tulimme vain sen tapahtuman takia. Minä ja porukkani, siis.”

”Porukkasi?”

”Niin, käymme show'ssa. Joka vuosi.”

Kun Heatherin silmät tottuivat pimeyteen, hän näki, että autiomaassa oli miehen lisäksi paljon muitakin. Itse asiassa siellä oli kokonainen leiri, kaikkiaan ehkä kaksikymmentä tai kolmekymmentä ihmistä. Vanhuksia ja pieniä lapsia. Useimmat nukuivat, mutta jotkut istuskelivat hiillostuneen nuotion ympärillä.

”Mihin olet matkalla? Aliceenko?” Ray kysyi.

”Yritän päästä lentokentälle. Jos jatkan tätä tietä –”

”Ei, tie on merkattu huonosti. Tämä vie suurelle kehälle erämaahan. Palaa vain sinne, missä näit tietyön, ja käänny oikealle. Olet Alicessa viidessätoista minuutissa. Liikennettä ei ole.”

”Kiitos.”

Ray nyökkäsi. He seisoivat kiusaantuneina hetken. Heather tajusi, ettei halunnut keskustelun päättyvän. ”Mistä tapahtumasta puhuit?” hän kysyi.

”Alice Springs show’sta. Se on vuoden tärkein tapahtuma täällä päin. Valkoiset eivät pidä siitä, että liikumme kaupungissa, mutta he eivät voi estää meitä osallistumasta show’hun.”

”Mikä se show sitten on? Jonkinlaiset maatalousmessut?”

Ray nyökkäsi. ”Jotain sinne päin, kai. Siellä on karjanäyttely mutta myös ruokaa ja musiikkia. Huvilaitteita lapsille. Väkeä tulee satojen kilometrien päästä. Se on yleensä heinäkuussa. Tänä vuonna se pidetään aiemmin. Väkeä on kaikkialta territoriota, jopa Queenslandista. Minun porukkani on kävellyt kolme päivää.”

Heather katsoi hänen ”porukkaansa” uudestaan ihmeissään. Olivatko nämä ihmiset – isoäidit, vanhemmat, pienet lapset – kävelleet autiomaassa kolme päivää?

”Kukaan tenavista ei ole tavannut amerikkalaista aiemmin. Saisivat jotain puhuttavaa. Sopiiko jos käydään tervehtimässä pikaisesti?” Ray kysyi.

Heather vietti Rayn perheenjäsenten kanssa muutaman minuutin – niiden, jotka olivat hereillä. Hän tapasi Rayn lapsenlapsen Nikkon ja vaimon Chloen. Chloe ihaili Heatherin korvakoruja, ja Heather suostutteli hänet ottamaan ne kiitoslahjaksi siitä, että Ray oli auttanut hänet takaisin matkaan. Lahja kelpasi, mutta vasta kun Ray oli antanut Heatherille pienen kynäveitsen, jonka oli itse tehnyt.

”Myyn näitä tapahtumassa. Eukalyptusta ja meteorirautaa”, hän sanoi.

”Meteorirautaa?”

”Niin. Siitä, joka putosi Wilkinkarraan.”

Kynäveitsen toiselle puolelle oli kaiverrettu emuja ja kenguruja ja toiselle puolelle kuvio, jonka Heather arveli esittävän Linnunrataa. Se oli kaunis. Hän pudisti päätään. ”En voi

mitenkään ottaa tätä! Sen täytyy olla satojen dollareiden arvoisen –”

”Olen onnekas, jos saan kaksikymmentä taalaa kappaleelta. Ota se. Se on ihan reilua. Vaihtokauppa. Korvakorut veitsetä. Näetkö renkaan pohjassa? Olen kuullut, että jos siihen kiinnittää avaimet ja laittaa ne puhelimen kanssa tarjottimelle, joka ei mene metallinpaljastimen läpi, veitsen voi ottaa jopa lennolle. Sitä luullaan pelkäksi avaimenperäksi.”

Rayn päätä oli mahdoton kääntää lahjan suhteen, ja Heather otti sen vastaan kunnioittavasti. Hän nousi Toyotaan, vilkutti hyvästiksi ja palasi samaa matkaa tietyömaalle. Tällä kertaa hän kääntyi oikeasta risteyksestä Alicen suuntaan. Kun kaupunki lähestyi, tie kävi itsevarmemmaksi. Taloja ja kauppoja häämötti pimeydessä. Hän näki nuotioita, joiden ympärille oli kokoontunut miehiä ja naisia. Alkuperäiskansan edustajia, jotka ilmeisesti olivat kaikki tulleet show’hun.

Puhelin löysi taas GPS-signaalin. Radion kuuluvuus palasi. ”Käänny seuraavasta risteyksestä vasemmalle Alice Springsin lentokentälle”, Google Maps ilmoitti yhtäkkiä pirteällä australialaisaksentilla.

Kymmenen minuuttia myöhemmin Heather oli lentokentällä. Hän ajoi vuokra-autoparkkiin ja sammutti moottorin. Kyltissä suullisen näköisen koiran ja välinpitämättömän kissan yläpuolella luki ÄLÄ RUOKI DINGOJA, VILLIKOIRIA TAI LUONNONVARAISIA KISSOJA. Heather varmisti, että ovet olivat lukossa, ja antoi kaikkien nukkua vielä hetken.

”Perillä ollaan”, hän sanoi lopulta ja ravisti Tomia hellästi.

Tom venytteli. ”Ai, hienoa. Kiitos, kultaa. Minäkin olisin voinut ajaa vähän! Olisit herättänyt. Oliko ongelmia?”

”Eipä oikeastaan, mutta keskellä tietä oli iso kenguru”, Heather sanoi ja kiinnitti kynäveitsen avainketjuunsa.

”Näit kengurun etkä herättänyt meitä? Ihan totta, Heather!” Owen ehti mutista takapenkiltä ennen kuin hänen kasvonsa väännyivät haukotukseen.

He herättivät Olivian, ottivat laukkunsa ja astelivat pää pyörällä ja silmät sumeina terminaalirakennukseen. Heidän lentoonsa oli kolme tuntia. Tom ei ollut eläessään myöhästynyt lennolta eikä aikonut aloittaa nytkään. Lentokenttä oli autio lukuun ottamatta ylimeikattua goottipariskuntaa, jotka eivät ilmeisesti juuri muistuttaneet passikuviaan. Kun oli Heatherin vuoro astua läpi-valaisuun, hän hymyili vanhemmalle turvanaiselle.

”Voi noita nykyajan gootteja, ihan liikaa meikkiä ja liian vähän ilkivaltaa”, Heather sanoi. Nainen mietti sitä hetken ja nau-rahti sitten. Hän viittasi perhettä tulemaan läpi.

Kynäveistä ei takavarikoitu. Mikä oli Heatherin onni. Koska kaksi päivää myöhemmin se pelastaisi hänen henkensä.

2

He taluttivat unisen Owenin ja Olivian portille. Koneeseen nousu alkoi etuajassa, ja he olivat ainoat matkustajat bisnesluokassa: itse asiassa he olivat lähestulkoon ainoat matkustajat koko lennolla. Tom jännitti lentämistä. Hänen ammatillisen roolinsa perusteella ei olisi uskonut, että hän jännittäisi koskaan mitään, mutta se ei pitänyt paikkaansa. Kun Tom tuli ensimmäisen kerran hierontaklinikalle, Heather tajusi melkein heti, etteivät hänen selkävaivansa johtuneet ”vanhasta hiihtovammasta” vaan jännityksestä, joka varastoitui hänen hartioihinsa ja alaselkäänsä. Lääkärit suhtautuivat usein suurella epäilyksellä taitavan hieronnan hyötyihin, mutta Heatherin täytyi vain vaijata jännitys pois, ja ensimmäisen hoitokerran jälkeen Tom oli kahdeksankymmentäprosenttisesti parantunut. Se, että hän palasi hierontaan aina uudestaan, johtui enemmän heidän välilleen syntyneestä yhteydestä kuin mistään ”vammasta”.

Lentoemännät alkoivat esitellä turvallisuusohjeita.

Heather taputti Tomin jalkaa, ja Tom hymyi.

”Minulla on nälkä”, Owen sanoi.

Heather penkoi reppuaan ja ojensi hänelle myslipatukan. Owen pudisti päätään. ”Ei noita! Voi Luoja, Heather, tiedät kylä, että vihaan noita!”

”Mansikanmakuiset on jo syöty. Muuta ei ole”, Heather sanoi.

”Antaa olla sitten!” Owen sanoi. Hän pani kuulokkeet takaisin päähänsä, nosti hupun, laittoi puhelimen lataukseen ja aloitti taas autopelin.

Heather meditoi hieman, kun kone lähti rullaamaan. *Kaikki on osa polkua.* Hänen väsymyksensä oli osa polkua, Owenin mulkaisu oli osa polkua, Tomin stressi oli osa polkua, Olivian kauniit uniset kasvot olivat osa polkua.

Kone nousi juuri ennen aamunkoittoa, ja vasemman puolen maisema oli upea, aurinko näytti nousevan laajasta punaisesta tyhjiydestä. Australia oli melkein yhtä suuri kuin Amerikka, mutta väestöä oli alle kymmenesosa Amerikan väestömäärästä. Okra, punainen ja sinooperinkeltainen autioma. Rautaoksidi-aavikon suunnatonta tyhjyyttä halkoivat vain valtavat hiekkakivilohkareet, jotka näyttivät kauan sitten sukupuuttoon kuolleen jättiläislajin hautakiviltä. Heather mietti, miten Ray ja hänen ”porukkinsa” olivat kävelleet erämaan läpi päästäkseen show’hun. Sitä oli mahdoton uskoa.

Hänen silmänsä tuntuivat raskailta. *Suljen ne hetkeksi,* hän ajatteli.

Hän heräsi, kun pyörät koskettivat maata Melbournessa. Hän oli nähnyt unta Seattlesta. Lunta Schmitz Parkin metsissä. ”Misä...” hän aloitti ja muisti sitten.

Lentokenttä oli samanlainen kuin kaikki lentokentät, ja kaupunki näytti suuren katumaasturin takapenkiltä samalta kuin kaikki kaupungit. Tom istui edessä ja jutteli konferenssin edustajan, Jennyn kanssa. Heather oli takapenkillä edelleen torkkuvan Olivian vieressä. Owen oli nyt hereillä, syventynyt kirjaansa Australian käärmeistä, hänellä oli huppu päässä eikä hän katsonut ulos. Yksi asioista, joita Tom ja tämän X-sukupolven ystävät aina illallisilla voivottelivat, oli se, miten millenniaalit ja Z-sukupolvi eivät ”ottaneet kunnolla osaa maailmaan”, mutta Heather ei lainkaan syyttänyt Owenia siitä, ettei tämä ottanut osaa. Maailma oli vienyt häneltä ihanan äidin juuri ennen

kahdettatoista syntymäpäivää. Maailma oli sysännyt hänen elämänsä langanlaihan muukalaisen, jonka piti olla ”uusi äiti”. Mitä paskaa.

”Otin teille Airbnb:n rannalta, kuten pyysitte”, Jenny sanoi ja kääntyi katsomaan Heatheria. Hän oli parikymppinen nuori nainen, kuparinpunainen tukka, hymyileväinen.

”En minä pyytänyt...” Heather aloitti.

”Minä pyysin sitä, kulta”, Tom sanoi. ”Se on paljon parempi kuin konferenssihotelli. Katsoin sen netistä. Ihan mahtava. Kuin koti tällä puolen palloa.”

”Aivan, hyvä sitten”, Heather myöntyi, vaikka oli salaa odottanut huonepalvelua ja pientä hemmottelua Tomin hoitaessa konferenssihommiaan.

He ajoivat Melbournen kimaltelevaa rantaviivaa ohi majakan ja venesataman. Palmuja, ranta ja indigonsininen meri.

Tom tönäisi Oliviaa hellästi. ”Tulipas muuten mieleeni. Miksi norsuja ei koskaan näe piiloutuneina palmuihin?”

”No?” Olivia kysyi unisena.

”Koska ne ovat siinä niin hyviä.”

”Ei iskävitsejä!” Olivia aneli.

”Minusta se oli hauska”, Heather kuiskasi.

Tom naurahti, otti Heatherin käden ja suukotti sitä.

”Mutta sinuna en vaihtaisi lääkärinhommia stand-upiin”, Heather lisäsi.

”Murskaat unelmani noin vain”, Tom sanoi ja läimäisi otsaansa.

”Viihdytkö Australiassa, Heather?” Jenny kysyi.

”Tämä on ensimmäinen kerta, kun olen Amerikan ulkopuolella! Eli kyllä, kaikki on erittäin jännittävää”, Heather vastasi.

”Joko jetlag on helpottanut?”

”Jonkin verran, joo. Olimme kaksi päivää Sydneyssä ja kaksi päivää Ulurussa. Jokainen aamu on hieman helpompi.”

”Ja mitä sinä teet?” Jenny kysyi.

”Olen hieroja”, Heather sanoi. ”Nykyään tosin lähinnä hoi-

dan lapsia, mutta minulla on vielä pari hankalaa asiakasta, jotka kieltäytyvät menemästä kenenkään muun luo.”

”Kaverini Kath on fysioterapeutti”, Jenny sanoi. ”Kath on mahtava. Mitä tarinoita hänellä onkaan. Tiukka, sitä hän on. Saa vanhukset tekemään harjoituksensa. Kath sanoo, että ero fysioterapeutin ja terroristin välillä on se, että terroristin kanssa saattaa pystyä neuvottelemaan.”

”En ole laillistettu fysioterapeutti ihan vielä”, Heather sanoi vaikka tiesikin, että Tom vihasi, kun hän mainitsi sen.

”No niin, siinä lahti onkin”, Jenny jatkoi. ”Olette ihan sen kupeessa. Tulee täydellinen rantasää. Taidatte pitää rannasta, vai mitä lapset?”

Kumpikaan lapsista ei vastannut. He kääntyivät hiljaiselle esikaupunkitielle nimeltä Wordsworth Street ja pysähtyivät suuren suorakaiteen muotoisen modernistisen rakennuksen kohdalla.

”Siellä on uima-allas – sinä ja lapset voitte uida, kun minä teen töitä”, Tom sanoi leveästi virnistäen. Hän on erittäin komea hymyillessään, Heather mietti. Hymy nuorensi häntä. Itse asiassa Tom näytti upealta ikäisekseen. Häntä olisi luullut alle nelikymppiseksi, vaikka hän oli neljäkymmentäneljä. Hänen hiuksissaan ei ollut juurikaan harmaata, ja ruokavalio piti hänet hoikkana. Hän oli antanut hiusten kasvaa pidemmiksi kuin tavallisesti, ja tänä aamuna ne laskeutuivat hänen otsalleen kuin nuoren variksen siipi. Seattlen parhaita lääkäreitä käsittelevän artikkelin pitkän henkilökuvan mukaan hänen silmänsä olivat ”vakavat ja viileän taivaansiniset”. Mutta Heather oli eri mieltä. Hänestä ne olivat älykkäät, leikkisän siniset silmät. Rakastavat.

Jenny auttoi heitä kantamaan laukut kuistille. ”Tarvitseeko jonkun käydä vessassa? Täällä on upeat vessat. Heather? Taisit joutua vähän pidättelemään, vai mitä?”

”Öö, kaikki hyvin.”

”Upea talo. Vain parasta yhdelle pääpuhujistamme. Omistaja on runkkari, mutta paikka on kaunotar.”

He astuivat suureen avonaiseen olohuoneeseen, joka oli kalustettu nahkasohvilla, tyynyillä ja kalliin näköisillä matoilla.

”Makuuhuoneet ovat yläkerrassa”, Jenny sanoi. ”Jokaisesta on merinäköala.”

”Minun täytyy lähteä socialiseeraamaan”, Tom sanoi Heatherille. ”Mutta tulen takaisin illalla. Rentoudu sinä vain ja nauti.”

Heather suukotti Tomia poskelle ja toivotti onnea. ”Pidä huolta itsestäsi, kulta”, hän lisäsi istuutuessaan.

Jenny hymyili. ”Minä huolehdin hänestä. Se on tehtäväni. Onko kysyttävää?”

”Öö, mikä on runkkari?” Heather kysyi.

”Pakonomainen masturboija”, Jenny vastasi.

Heather ponnahti ylös sohvalta.

”Ei kirjaimellisesti, kulta”, Tom sanoi. ”Se on vain ilmaisu.”

Ja sitten, noin vain, edustaja ja Tom olivat poissa.

”Hitto, katso mitä Cardi B juuri postasi!” Olivia sanoi ja näytti Owenille puhelintaan.

”Ei voi olla totta. Miksi hän edes vaivautuu? Hänhän on pelkkä wannabe-Nicki”, Owen sanoi.

Olivia nauroi. ”Entäs se Drake-juttu? Drake ei tekisi yhteistyötä hänen kanssaan.”

”Onko Drake se... räppäri?” Heather yritti.

”Ihan totta, Heather. Älä jaksa”, Olivia sanoi. ”Et tiedä, mistä me puhutaan.”

Owen oli liittymäisillään kuoroon, mutta uusi leveä haukotus sai hänet valtaansa, ja sitten Oliviakin haukotteli. Heather ohjasi heidät yläkertaan ja paimensi kumpaisenkin makuuhuoneeseen, joista he, Luojan kiitos, eivät riidelleet.

Hän valitsi makuuhuoneen itselleen ja Tomille. Siitä oli näkyvä kadulle ja majakalle, ja se oli sisustettu jonkinlaiseen atsteekki-

tyyliin. Kun hän meni kysymään, halusivatko lapset jotain syötävää, kumpikin oli unessa sängyllään.

Heather riisui Owenin kengät ja peitteli hänet. Hän teki saman Olivialle, veti verhot kiinni ja palasi suureen makuuhuoneeseen. Konferenssin järjestäjät olivat toimittaneet heille kalliin oloisen punaviinipullon. Hän avasi sen ja kaatoi itselleen lasillisen, potkaisi lipokkaat jalasta ja riisui T-paidan ja farkut. Hän pukeutui aamutakkiin ja oli pujahtamassa suihkuun, kun huomasi oven, joka vei ulos pienelle mutta täysin käyttökelpoiselle kattouima-altaalle.

Hänen bikininsä olivat yhdessä matkalaukuista, mutta kattoa suojasi näköeste. Heather vei viinilasin uima-altaan reunalle, pudotti aamutakin yltään ja laskeutui kylmään siniseen veteen. Hän vajosi hitaasti altaan pohjalle ja antoi ajomatkan ja pölyn ja kivun ja säryn hellittää hiljalleen.

Tämä oli ollut paljon stressaavampaa kuin hän oli odottanut, lapset ympäri vuorokauden ilman koulua tai ystäviä, joiden kanssa leikkiä. Hän avasi silmänsä ja katsoi Australian suurta indigonsinistä taivasta allasveden linssin läpi. Niin samanlainen kuin Puget Soundin taivas, mutta myös niin kumman vieras.

Hän oli pidättänyt hengitystään kolmekymmentä sekuntia.

Hän oli tiennyt, että matkasta tulisi vaikea, mutta hän ei ollut ihan tajunnut, kuinka vaikea. Kuluneina viitenä päivänä hän ei ollut saanut lähestulkoon hetkeäkään omaa aikaa.

Lapset olivat kalastussiimoja, jotka kietoivat ihmisen julmuuksiinsa ja mielitekoihinsa ja tahmaisiin sormiinsa ja draamoihinsa ja pettymyksiinsä. Äitiysteollisuus antoi sen kuvan, että äidiksi tulo olisi yhtä halailua ja nuotioretkiä ja junnufutistreenejä, mutta se oli täyttä paskapuhetta.

Heather pyrskähti veden pinnalle kolmenkymmenenviiden sekunnin jälkeen. Hän haukkoi henkeä ja huomasi olevansa itkun partaalla. Hetken pinnistelyn jälkeen se meni ohitse. Hän pudisti päätään ja kapusi ylös vedestä.

Palattuana sisälle hän astui väärästä ovesta ja huomasi olevansa massiivisessa vaatekomerossa, joka oli tyhjä lukuun ottamatta satoja henkareita. Komeron perukalla oli valtava peili. Heather ei ollut katsonut peiliin muutamaankin päivään. Hän imeytyi kuvaansa. Hänen äitinsä, taidemaalari, väitti, että suru tihkui aina näkyville silmistä. Heatherin vihreät silmät näyttivät enemmän väsyneiltä kuin surullisilta. Hänen kasvonsa olivat saaneet väriä, ja hänen hiuksensa olivat hieman vaalentuneet auringossa. Hän oli laihtunut, mikä ei ollut hyvä asia, koska kaikki oli lähtenyt lihasmassasta. Hän ei ollut jumpannut eikä joogannut. Hän näytti hauraalta, muistutti niitä Mansonin tyttöjä, ja kun Tom kertoi jollekulle, että Heather oli kasvanut eräänlaisessa kommuunissa, huomasi, että kuulijan mieleen tuli NXIVM-seksikultti tai jotain pahempaa. Vaikka ei kyse ollut mistään sellaisesta.

Hän otti puhelimensa, istui risti-istuntaan lattialle ja valitsi numeron.

”Haloo?” naisääni sanoi.

”Hei, minä täällä.”

”Ohoh, nainen! Mietinkin, kuulisiniko sinusta enää koskaan. Olin melko varma, että liftarimurhaajat tai hämähäkit veisivät sinut.”

”Eivät vielä. Paljonko kello on siellä, Carolyn?”

”Kello on puoli kuusi. Puoli kuusi illalla.”

”Täällä on aamu. Huomisaamu, kai.”

”Hitto, jännää. Ihan tosissaan, oletko varonut hämähäkkejä? Ja varoitinko jo sinirengastursaita, jotka tappavat kymmenessä sekunnissa?”

”Kyllä varoitit. Ihme kyllä autiomaassa on hyvin vähän sinirengastursaita”, Heather sanoi.

”Älä syytä minua sitten, kun käy huonosti. Miten edustuspuoliso voi?”

”Ihan hyvin.”

”Sen minä uskon! Se mies on virvoittavaa vettä. Entäs pikkuhirviöt?” Carolyn kysyi.

”Älä käytä tuollaista sanaa.”

”Hah! Tiesin että Tukholma-syndrooma iskisi ennemmin tai myöhemmin. Yski morsekoodilla SOS, jos ukko on kuuloetäisyydellä.”

”Ei ole, ja kaikki on kunnossa.”

”Tuletko käymään, kun palaat? Voit näyttää kuvia ja kertoa kaikesta.”

”Tietenkin.”

”Emme ole nähneet aikoihin.”

”Lautat – se on hankalaa.”

”Tom ei pidä siitä, että käyt täällä, vai mitä?”

”Älä ole hullu.”

”Se johtuu huumeista, eikö? Hän pitää meitä kaikkia turmeluneina. Sinun ei olisi pitänyt kertoa marihuanaviljelmistämme. Ja silti hän antaa omille lapsilleen niin sanottuja reseptilääkkeitä. Lääkärit ovat niin tekopyhiä ja –”

”Ei helvetti, Carolyn, voidaanko vaihtaa puheenaihetta? Mitä kaikille kuuluu siellä kotona? Kerro Soundista. Millainen sää siellä on?” Heather keskeytti.

”Annapa kun menen ikkunaan. Täällä ei näe paskaakaan. Sumua ja sadetta. Tihkua.”

”Näin unta, että siellä satoi lunta”, Heather sanoi. ”Kuinka Scotty voi?”

”Sinnittelee. Se kävi luonani eilen. Työnsi vain oven auki ja käveli sisään. Taputin sitä vähän, ja se nukahti matolle.”

”Onko isää näkynyt?”

”Jep. Hän voi hyvin. On käynyt melomassa.”

”Entä äitiä?” Heather kysyi.

”Hyvinä päivinä hän vain roiskii maalia, kun joku kulkee ohitse.”

”Ja huonoina päivinä?”

”Vaatii tulemaan sisään katsomaan taidettaan.”

”Voi että kuinka minulla on teitä ikävä. Mutta minulla on nyt tilaisuus kiertää maailmaa, eikö niin?”